

God's Harlekijn

Met dank aan Henny...

God's Harlekijn

Pierout

Schrijver: Pierout
Coverontwerp: M. van Amsterdam
ISBN: 9789463183185
© Pierout, 2016

Het was woensdagavond laat, rond een uur of elf. Ik was net zeventien en zat een biertje te drinken met mijn bazin bij de pizzeria waar ik werkte als pizzabezorger. Een echte Domino's Pizza franchise. Zij rookte bij elk biertje wel drie sigaretten, in het kantoor, om er zeker van te zijn dat niet het hele pand blauw stond. Ik zat daar, voelde mijn verlangen groeien en dacht hardop: 'Esther?'

'Yes my dear,' zei ze zo mooi in strak Engels dat ik op slag nog verliefder op haar werd.

'Mag ik een peuk van je?' Het was eigenlijk niet de vraag die ik had willen stellen. Ik had willen vragen: 'Mag ik je een zoen geven?'

Ze keek me aan met die pretoogjes van haar en zei: 'Weet je dat wel zeker?'

'Hoe erg kan het zijn?' Mijn hart klopte in mijn keel van de zenuwen.

Ze kuchte als antwoord haar longen uit haar lijf. Mocht ze niet zo'n mooi bruin tintje op haar ietwat bolle gezicht hebben, dan zou haar huid grauw zijn onder haar slecht zittende geblondeerde kapsel. Waarom voelde ik wat ik voelde? Ze was klein en mollig, en helemaal niet mijn type. Normaliter viel ik op ranke slanke blonde meiden van een jaar of achttien à negentien. Esther was al vierentwintig en

misschien dat daar de sleutel lag. Ze zou ervaren zijn in bed en mij kunnen leren hoe ik een vrouw kon behagen. Ik voelde hoe ik een erectie kreeg en keek haar aan. Met een glimlach toverde ze een peuk te voorschijn. Mijn maag begon te kriebelen. Ik wou niet afgaan door te hoesten. Maar ik wist ook dat mensen die hun eerste sigaret rookten meestal over hun nek gingen. Ik kreeg hem in mijn rechterhand gedrukt en draaide professioneel de sigaret even rond, om te laten zien dat ik heus wel wist wat ik deed. In plaats van een aansteker pakte ze de ouderwetse lucifers van het bureau en streek er één af. De vlam danste voor het uiteinde van mijn Marlboro light en ik zoog het vuur de tabak in, die zacht knetterde. Rook gleed mijn keel in en had een desastreus effect.

Hoestend viel ik op de grond. Ik lag op mijn zij te kuchen en Esther lachte.

Ze lacht me verdorie uit, dacht ik. Uit het draaijerige niets kwam een hand die me overeind hielp terwijl een stem me vroeg: 'Gaat het nog?'

Ik keek high om me heen en zag daar weer die lieflijke glimlach van Esther, die me een klopje op de rug gaf. 'Poging twee, Evan,' zei ze. Ze zoog aan haar eigen sigaret alsof het haar laatste was en ik nam ook nog een trekje van mijn

gekreukelde sigaret. Ik inhaleerde de rook en alle nicotine en benzeen en wat nog meer, streefde mijn lichaam van binnen uit. Ietwat misselijk van de ongezonde stoffen die zich nu in mijn bloedbaan bevonden wist ik: dit is gif. Het was echter te laat. Mijn verslavingsgevoelige aard had er een nieuwe hobby bij. Rook.

Ik had net in de dakgoot een peuk gerookt. Ik probeerde nog steeds om bij elke hijs er echt plezier in te hebben, maar ik was ondertussen een roker. En rokers roken nu eenmaal niet uit plezier maar om ten alle tijden hun nicotine nivo op peil te houden. Ik klom terug door het raam en liet het openstaan voor wat frisse lucht. Mijn oog viel op de Donald Duck die open op mijn bed lag. Daar stond in het tekstwolkje van oom Dagobert in grote letters: : 'Goud!'

Ik moest zachtjes lachen. Dagobert was mijn voorbeeld, al leek ik meer op de immer falende Donald. Terwijl ik nog eens goed keek, ademde ik over een plaatje met Kwik, Kwek en Kwak, die gebogen stonden over het grote Padvindershandboek. Het plaatje begon te trillen en kwam tot leven. Uit de Donald Duck onttrokken zich drie zinderende bollen. Ze kwamen zoemend omhoog tot ze op ooghoogte stilhielden. Even leken ze op Smiley's en dacht ik

daadwerkelijk gezichten te zien in de bollen die in de kleuren rood, blauw en geel door de atmosfeer dansten. Ik werd er vrolijk van. Ik lachte hardop en hield me toen weer in.

Stel je voor dat iemand mij zo hoorde lachen. Hij zou mij voor gek verklaren. Maar ik was niet gek, nee, dat was mijn Duckie.

Ik keek nog eens goed naar de bollen en zag er iets in vibreren. Het waren gezichten met de gelaatstrekken van verloren zielen. Wezens die uit alle macht aan mijn hart zogen. Het deed pijn en was extatisch tegelijkertijd. Ik liet me meesleuren in het bovennatuurlijke, met in mijn achterhoofd een waarschuwend stemmetje: 'Laat los, laat los! Anders ga je mee!'

'Waarheen dan?' vroeg ik zachtjes.

Er kwam geen reactie op mijn vraag. Hier lag een waar avontuur aan mijn voeten. Ik droomde al van jongs af aan over een reis tussen de sterren door. Was dit de kans waar ik mijn hele leven op gewacht had?

Ik vroeg me hardop af: 'Is dit echt?' In mijn poging daar achter te komen, reikte ik naar de dichtstbijzijnde bol van licht.

Mijn vinger verdween in wat op een pudding leek. Ik zou zweren dat ik hem in een container stikstof stak waarbij hij direct bevroor. Het deed geen pijn, maar het was ook niet comfortabel. Mijn hand was bevroren en ik moest hem nu vooral niet stoten tegen de rand van het bed. Hij spatte dan geheid uit elkaar in splinters ijs. Ik hield hem omhoog, om hem voorzichtig te laten ontdooien.

De bollen trokken zich weer terug in de kleurrijke krochten van het plaatje in de Donald Duck.

Wat stelde dit voor? Was dit iets van buitenaardse wezens of zo? Was ik zo bijzonder dat ik mocht meedenken over hoe men strips tot leven bracht? Zodat voortaan bij de mensen thuis uit de petjes van Kwik, Kwek en Kwak bollen konden draaien? Of was dit iets dat alleen in mijn Duckie gebeurde en was *ik* de persoon om dit verschijnsel mee te mogen maken? Het zoemen galmde na in mijn oren en ik voelde me bijzonder. Door het vertrouwen dat de Donald Duck in mij gesteld had, groeide mijn ego. Niemand zou mij ooit geloven als ik hem dit vertelde en dus was het mijn geheim. Duckies leefden!

Ze vertelden me dat ze met mij meeleeften: 'Wanneer je geest het toelaat en je weer onze nabijheid nodig hebt, zullen we terugkeren.' Mijn brein bevatte een stukje informatie dat

ik nooit verwacht had te mogen verwerken: Gekleurde Disneybollen.

Ik stond op, scheel van de misselijkheid, en zakte door mijn knieën. Ik hield me vast aan de bedrand en gaf over. Een donkere straal met restjes macaroni en cola schoot door mijn keelgat de verkeerde kant op en belandde op het tapijt. Ik was te misselijk om de kots op te ruimen. Terwijl het opdroogde in het tapijt, krabbelde ik terug op het bed. Ik bleef daar op mijn rug de ozonachtige lucht inademen en was bang dat ik ter plekke zou sterven door een gebrek aan zuurstof.

Ik lag daar voor Pampus en schrok toen een zwarte bol door de kamer schoot. Niet draaiend, maar in een rechte lijn vanuit het openstaande raam tot aan het bureau en regelrecht terug tegen het glas van de grote ruit. Ik hoorde een hoge piep bij de botsing, direct gevolgd door het snauwen van een witte bol. Een onaards gegrom klonk door de kamer en ik dacht: nu komen de slechteriken.

Ik schudde mijn hoofd om beter zicht te krijgen. Langzaam ontstond er een beeld op mijn netvlies waar ik wat mee kon en ik zag wat de oorzaak van het rumoer was: Ceasar, mijn witte kater, had zich op een jonge merel gestort. De vogel

fladderde met één vleugel, terwijl Ceasar zijn poot op de andere hield.

Het was aan zijn verendek te zien een mannetje. Hij piepte tussen de spelende plaagstootjes van Ceasar door, die op zijn gemak zijn bekje aan het schoonmaken was, voordat hij toe zou happen.

‘Nee Ceasar, niet doen. Stout!’

Hij keek loom op, zette nogmaals pontificaal zijn poot op het mereltje en blies zachtjes tegen me. Ik ademde het laatste restje van de ozonachtige lucht in. Kuchend zei ik: ‘Los!’ en pakte de merel onder de toeslaande klauwen van Ceasar vandaan. Hij sloeg naar mijn arm en de pijn die zijn scherpe nagels veroorzaakten, maakte me woest.

Over mijn arm sijpelde bloed: ‘Jij stoute kater! Mij krabben! — Het vogeltje in mijn handen keek met grote donkere, angstige ogen naar mij op.

Op weg naar het open raam zei ik: ‘Ik laat je vrij, lief diertje,’ en voegde de daad bij het woord door hem hoog de lucht in te gooien. ‘Ooit wil ik net zo kunnen vliegen als jij,’ riep ik hem na. Ceasar liet een luide teleurgestelde grom horen. Terwijl de jonge vogel piepte: ‘Tiedeldie, jij bent hem!’

Ik had ze wel gezien hoor, mijn leeftijdsgenoten die de Kleine Prins ingingen, daar een kwartiertje bleven zitten met een cola en die vette joint die dan rondging. Ik had me voorgenomen er niet aan te beginnen. Het zogenaamde oh zo gezellige karakter van delen was zeer verleidelijk, maar ergens rinkelde nog een belletje uit de tijd van enkele maanden geleden toen ik mijn eerste sigaret opstak en een stemmetje zei: 'Niet doen.'

Dus stond ik nu buiten in de motregen te wachten op Reinier, Jackie, Pedro en een vreemde die ik niet eerder gezien had. De honger begon te groeien. Waar zij zich suf lachten, stond ik te rillen van de kou. Ik hoorde ze rumoerig zijn en wou net naar binnen stappen, toen ze met rode ogen naar buiten kwamen. Ze keken me aan en daar klonk minachtend uit de mond van de vreemde persoon: 'Zo, dus buiten staan is beter dan binnen roken?'

'Ik heb mijn peuken, rook genoeg dus.'

'Ha, je mist wat jongen.' En de vreemde schaterde het uit, waar ik geen greintje humor kon ontdekken. Wel een gekrenkt ego, dat ontstond doordat ik buitengesloten werd van het ritueel. Ik was nu het vijfde wiel aan de wagen, nuchter en braaf. Ik zou ze wel eens laten zien wat voor een leuk en gezellig persoon ik was en dus duwde ik de jongen

opzij en liep naar de voordeur van de Kleine Prins, terwijl mijn drie vrienden zich een stuk in de rondte lachten.

Eenmaal binnen vroeg ik aan een schitterend mooie negroïde vrouw met blauwe ogen: ‘Waar kan ik een jointje krijgen?’

Ze keek me aan, schatte de situatie in en zei: ‘Begin er nou niet aan.’ En ze wees naar de versteende harten van mijn gezelschap.

‘Ik moet weten hoe het is!’

Met een zucht stuurde ze me naar een man aan het einde van de bar. Deze man keek me aan met een keiharde gelaatsuitdrukking. Zijn kale hoofd gaf hem het uiterlijk van de gangster die hij was en ik was bang van de man die vol tattoos zat. Ik liet mijn ogen eerbiedig zakken: ‘Heeft u een voorgedraaide joint voor mij?’

Hij zei: ‘Drie voor de prijs van twee, speciaal voor jou!’

‘Is goed,’ zei ik dankbaar en betaalde vijf gulden. Ik liep naar buiten, waar inmiddels mijn “vrienden” vertrokken waren. ‘Klootzakken,’ zei ik zachtjes met de wind mee, in de hoop dat die mijn woorden ver genoeg zou dragen om hun oren te bereiken.

Het was donderdagmiddag en ik ging met mijn drie vette joints op een bankje zitten aan de gracht vlakbij het café. De

miezer was weggetrokken en een waterig zonnetje scheen speciaal voor mij over de gracht. Ik voelde aan de joint. Hij was strak gedraaid. Ik pakte mijn aansteker en zette de vlam in de joint en nam een hijs. Voilá, de sterren schoten door mijn kop. Een eend in het water begon naar mij te schaterlachen en ik voelde een vreemd soort verbondenheid. Na het tweede trekje werd ik draaiërig en nam gauw een derde. Daar, op het midden van de dag, hoorde ik ze aankomen uit hun privé dimensie: een zoemend geluid, dat mijn trommelvliezen deed trillen. Het hamer en aambeeld in mijn binnendoor gaf één lange toon weer, als een symfonie des doods. Ze waren weer gekomen, mijn bollen van geel, rood en blauw licht.

Ze dansten in symmetrische patronen voor mij, grillig genoeg om mij te verwarren. Ik keek ernaar en reikte met mijn hand naar de gele bol. Ik voelde weer de kou die het uitstraalde. Koud als stikstof. Ze brachten me geen goeds. Daar tussen het zoemen door hoorde ik een stem, maar ik verstond hem niet. Ik gooide mijn half opgerookte joint in de richting van de drie bollen voor mij. Ze implodeerden met een schrille noot. En ik bleef achter, weer nuchter, met een kleine brandwond aan mijn linkerhand. Het deed pijn. Had ik me gebrand aan de joint? De bollen waren alweer

weggestopt in de achterkamer van mijn gedachten. Ik stond op en even dreigde ik om te vallen door zuurstofgebrek. Wankelend liep ik naar mijn fiets. Ik ging weer op weg naar huis, met nog twee joints in mijn zak.

School begon om half negen, de coffeeshop opende om negen uur. Dus stond ik stevast om negen uur op de stoep van Ali Baba en was ik de eerste klant die zijn shotje kwam halen. Ik kocht vijf joints en stak er één op, standaard voor de deur van Ali Baba. Ik voelde hoe de THC door mijn lichaam raasde en zuchtte van genot. Ik stapte op de fiets om het tweede uur te halen. Tijdens de lessen droomde ik van de borsten van Estelle, de mooiste meid van de klas. Ik zag ons al in de fietsenstalling vrijen, maar zij zag mij niet. In de pauze gingen Romeo en ik wel eens samen een jointje roken. Door de dag heen verdeelde ik mijn duivelsgras over de uren die ik wakker doormaakte. Ook thuis. Op het dak van mijn ouderlijk huis rookte ik aan het einde van de dag nog twee joints, trok me af op een sexy sletje uit één of andere muziekvideo van MTV en viel in een droomloze slaap. Tot ik de volgende dag wakker werd om zeven uur en het ritueel zich herhaalde. Ik kwam standaard te laat, want de nood was 's morgens het grootst.

Ik kreeg in anderhalf jaar slechts één keer strafwerk voor het te laat op komen dagen. Strafwerk hield in dat je na school het reglement tien keer moest overschrijven. Ik deed dat stoned en dus had ik er maling aan. Het was zelfs gezellig, want ik schreef met mijn drugsmaatje Romeo. We kladderden wat op papier. Het leek alsof het gehele reglement er op stond, maar in feite hadden we er een onleesbare samenvatting van gemaakt. Al snel stonden we weer buiten in de frisse lucht van deze lekkere dag. We keken elkaar aan en liepen naar het bankje achter de school. Daar rookten we gezamenlijk een joint op kosten van Romeo. Samen roken was iets dat ik steeds minder vaak deed. Ik had alles voor mezelf nodig en kon dan maar net rond komen.

De dagen gleden voorbij en werden maanden. In de laatste weken op school kon ik niet anders dan knetter stoned mijn examens maken. Tot mijn grote genoegen behaalde ik een magnifieke overwinning. Ik kreeg het te horen van mijn leraar Nederlands: 'Evan, je bent geslaagd.'

Ik jubelde, ik kon eindelijk doen wat ik wou. En dat was weggaan. Mijn pad zou me leiden naar een antroposofische boer in Brazilië.

Ergens op het platteland ten noorden de stad Botu Catu runde een boer zijn boerderij die onderdeel was van een kleine antroposofische gemeenschap, genaamd “Estancia Dèmétria”. De naam van mijn verblijfplek was Sitio Bahia. Ik kwam aan en ik zag een redelijk vervallen stal, een tractor die met twee lekke banden stond te wachten op de sloop en kippen, overal kippen. Ik liep een rondje over het erf en zag een oude man voorover gebogen over een melkkan, die hij moeizaam aan het schrobben was. Dit was de eerste mens die ik tegenkwam en ik groette hem: ‘Hallo.’

‘Guten tag , Bom Dia bedoel ik,’ zei de man terug.

‘Hai, ik ben nieuw hier, kan je me helpen?’

De oude man rekte zijn stramme ledenmaten en zei: ‘Je moet beneden wezen, bij het grote huis. Daar zit Paolo op je te wachten. Jij bent die Hollander toch?’

‘Helemaal en u bent Duits?’

Een bevestigende grom klonk uit de mond van iemand die eruit zag als een ex nazi. Hij had in elk geval de leeftijd ervoor. Ik liep terug het heuveltje af en kwam bij een portiek met een horrendeur. Ik klopte, maar het materiaal gaf nauwelijks geluid. Dus riep ik: ‘Ola!’

Gestommel gaf aan dat er iemand onderweg was en al gauw zag ik de pretogen van een knappe Braziliaan met een

paardenstaart, in zijn veertiger jaren. Hij gaf onwillekeurig een knipoog en ik verdacht de man ervan een ware Don Juan te zijn, zo charmant als hij over kwam: 'He, jij bent Evan, of niet?'

'Yep, de enige echte!'

De man stelde zich voor: 'Hi, Paolo hier. Wil je een kop thee? Dan moet je wel bij mij op de veranda zitten en uitkijken over mijn landerijen.'

En hij lachte als een klinkende klok.

Ik accepteerde de thee en zat daar in een hangmat te genieten van de schoonheid der natuur. Eucalyptus bomen, groot genoeg om gezaagd te worden gaven de einder van het Landgoed van Sitio Bahia aan. Mooie weelderige weilanden lagen in de plooiën van het plateau waar de boerderij op gesitueerd was.

'Ik zal je je kamer wijzen, je zal wel moe zijn na al dat gereis.'

Om zijn woorden kracht bij te zetten, gaapte ik even volluit en Paolo moest lachen, weer die heldere, prettig lach.

'We stellen je later vandaag wel voor aan de rest van het gezin, want die zijn nu te paard de koeien aan het halen. Dat duurt nog wel even.'

'Bedankt Paolo, ik ga even liggen.'

En terwijl de deur van mijn kamertje openging, vroeg ik bijna hardop af of ik hier wel wilde slapen. Een dressoir was het middelpunt van een kleine ruimte. Een gekko liep over de muur omhoog. Vliegen zoemden rond en ik had slechts één heel klein, minimaal bedekt raampje in wat nog het meest leek op een oude varkensstal. Het bed had geen klamboe, maar gelukkig had ik die, want het zong van de insecten. Wat de aanwezigheid van de gekko ook verklaarde. Ik ging op het bed zitten en zakte bijna door de bodem, die heftig protesteerde en kraakte van ongemak. Samen slaakten we daar ter plekke een zucht.

Toch installeerde ik mezelf zo goed mogelijk. Op de tafel stond een schaalje met exotische bloemen. Het bleek een warm welkom te zijn op een plek waar alle vooruitgang aan voorbij gegaan was.

De dag was ver heen toen ik wakker werd. Ik liep naar de deur van de boerderij en hoorde een vrolijk gekakel: 'Ja, jippie, joehoe!' en het kraken van de vering van een bed bevestigde mijn vermoeden dat de familie compleet was. Ik riep: 'Hallo?'

Een ventje van vier deed de deur open: 'Hi Evan, alles goed?'
Een vrouw kwam aangelopen: 'Stel je eens voor, Tiago.'

‘Hi Evan, ik ben Tiago. Dit is mijn broer Pablo en ik heb ook een zusje Gabriella, maar die springt nu op bed.’

‘Goed zo, Tiago. Nodig hem nu maar uit om naar binnen te komen.’

‘Kom je binnen?’

‘Tuurlijk, als je het zo vraagt kan ik niet weigeren.’

De horrendeur sloot zich achter mij en een mooie blonde vrouw met krullen in haar haar keek me aan met blauwe ogen. Die was niet Braziliaans: ‘Ha Evan, ik ben Sophia, de vrouw van Paolo.’ Een meisje rende door de kamer en trok verlegen aan de achterkant van de broek van Sophia, die zei: ‘Stel je maar voor, Gabriella.’

Ze schudde haar hoofdje, maar glimlachte lief naar me.

‘Later kan ook wel hoor. Ik heb eerlijk gezegd wat honger,’ zei ik.

Met drie koters had Sophia het druk, maar ik kreeg een heerlijke boterham met zelfgemaakte kaas en mijn plekje op de boerderij kreeg langzaam aan gestalte.

Het was hard werken voor de kost. Elke ochtend om vijf uur haalde ik de koeien uit een nabije weide om ze samen met de boer te melken.

Daar moest ik erg aan wennen, want ik was gewend uit te slapen. Maar hier moest ik wel opstaan, want ik kon de boer niet alleen het werk laten doen. Na het melken kwam het ontbijt. Havermout met suiker en dikke boterhammen met kaas waren de kost van de dag.

Na het ontbijt dook ik lekker weg in mijn boek, genaamd: De Kronieken van Sion. Ik zat op een loungestoel en keek uit over mijn domein. Het was een klein stukje beton onder een afdak. En daar onder nestelde zich van alles. Kakkerlakken liepen tussen de kippen door als waren ze ongenaakbaar, maar de kippen wisten wel raad met het ongedierte. En mochten de kriebelende beestjes even niet voorhanden zijn dan lag er altijd nog een zak graan waar heftig aan gepikt werd. De zak lag op een tafel, midden op het beton dat zich tussen mijn kamer en de douche bevond. Ik wist dat het niet mocht, maar één kip verwende ik met dit heerlijke graan. Het dier dat haar weg in no time naast mijn zijde gevonden had, legde daar, in de hoek op een oud kleed, haar eieren. 's Morgens raapte ik ze en standaard at ik er één rauw. Ik kokhalsde, maar vond het te stoer om het niet te doen. Mijn plek om te genieten van het goede leven was gecreëerd.

De stralen van de zon schenen 's morgens tot een uur of half elf onder het afdak door en ik genoot van het licht dat door mijn bril gefilterd werd. De boer had weinig begrip voor mijn werkhouding. Na drie dagen zei hij: 'Evan, je moet doorwerken. Er is altijd wat te doen! De hekken moeten gerepareerd worden en de koeien moeten kunnen drinken, anders geven ze geen melk. Ze moeten eten, niet teveel, want dan hebben we niet genoeg, maar ook niet te weinig en...'

Paolo ging verder en ik werd afgeserveerd met de woorden: '... Je moet wel je verantwoordelijkheid dragen.'

Voor het eerst in mijn leven besepte ik dat ik iets mocht "dragen".

De boer en ik hadden in de ochtend tijdens het melken altijd allebei een beker, waar een laagje cognac in ging. Dan spoten we er rechtstreeks uit de uier warme melk bij en dronken het traag genietend op. Op een lege maag werkte dat zeer ontspannend. Ik genoot.

Zo gleden de dagen voorbij en dacht ik niet eens aan wiet. Het was middag toen ik tijdens een echte rodeo ijsjes ging kopen. Ik liep langs een man. Zijn droevige blik herkende ik meteen. Hier stond een junk met een zak vol wiet die vroeg: 'Wil je high worden?'

Zijn voortanden waren weggerot en hij keek met rode oogjes gespannen de wereld in, op zoek naar geld. Drugs had hij in overvloed en ik stond daar, in dubio te overdenken waarom juist mij de keuze geboden werd om stoned te worden. Het geld voor de ijsjes knisperde in mijn hand en ik keek nogmaals naar de man zijn grote rotte glimlach en zei: ‘Nee bedankt.’

Ik liep verder, met een knagend gevoel van spijt, maar aan de andere kant met een gevoel van overwinning. Ik zou mijn gezelschap niet teleurstellen en de ijsjes smaakten des te lekkerder.

In de dagen na de rodeo werd mijn verlangen naar wiet groter dan mijn weerstand. Ik wachtte op de dag dat ik vrij zou zijn. Die maandag ging ik actief op zoek naar marihuana in de achterbuurt van Botu Catu. Uren liep ik door de verpauperde wijk en vroeg aan de spaarzame mensen op straat waar ik moest zijn voor mijn “maconha”. Ik werd vooral genegeerd. Dus in plaats van vruchteloos doorzoeken, deed ik wat ik elke vrije dag in de stad deed: ik kocht alcohol, sigaretten, chocola en cola.

Daarna ging ik een hamburger eten op het terras van mijn grote vriend de waard. Hij runde een louche tent met

heerlijk koud bier en er was een plaatsje speciaal gereserveerd voor mij onder een parasol op zijn terras.

Ik liep van de melkfabriek terug naar de boerderij. Voor mij liepen twee blonde vrouwen en even dacht ik dat ze vreemden waren. Het was nauwelijks mogelijk dat ik iemand over het hoofd gezien had in de gemeenschap die Estancia Dèmétria vormde. Maar toen schoot het me te binnen. De Noorse meiden die bij de familie Bruch logeerden, had ik nog niet ontmoet! Daar liepen ze, op weg naar Sitio Bahia, mijn thuis. Ik ging iets sneller lopen en vlak voor de afslag haalde ik ze in.

‘Goedendag, dames, met wie heb ik de eer kennis te maken?’ Ze giechelden om mijn woorden en ik groeide van zelfvertrouwen.

‘Mijn naam is Hilda,’ zei de kleinste, blondste en mooiste vrouw die ik ooit gezien had. Ik verdween in haar lachende ogen en zij wist het. Ik was op slag verkocht, maar verbrak mijn starende blik om kennis te maken met de grote, forse en robuuste Elfrit: ‘Aangenaam kennis te maken,’ zei ze en ze keek naar mijn kruis, waar opvallend weinig te zien was.

‘Sorry...?’ vroeg Hilda.

‘Oh, Evan, de Nederlander.’

‘Juist, dat had ik niet mogen vergeten,’ maar haar pretoogjes drukten uit dat ze het nooit vergeten was.

‘Wat kan ik voor jullie doen?’

‘We zijn op weg om mijn kaart op te halen. Die is per ongeluk in jouw postvakje terecht gekomen.’

‘Nou, nog een kilometer en je kan hem lezen, maar...’

Ik wees naar de lucht. Aan de andere kant van het plateau kwamen donkere wolken aandrijven. Nee geen donkere wolken, maar gitzwarte wolken. Je zag de regen iets verderop in gigantische striemen neerkomen op de groene velden die ons scheidde van de boerderij.

‘Doorlopen of nat worden, wat zeggen jullie?’

‘Waarschijnlijk wordt het beide’ zei Hilda terwijl we met zijn drieën begonnen te rennen.

Nog geen paar honderd meter verder voelde ik de eerste druppels. En wham, de stortdouche van een luxe hotel was slechts een druppel vergeleken bij de hoos die over ons heen viel. We lachten en draafden door naar het veilige, droge onderdak van de boerderij. We stonden stil te lekken en vormden een plas water op de grond, waar ik met blote voeten in stond te soppen. De dames keken naar hun doorweekte kleren waar ook het nodige vanaf droop.

‘Ik dweil de vloer later wel,’ zei ik en deed het licht aan.

‘Oh en we hebben hier helaas geen droger. Ik weet niet of het jullie stoort, maar ik ga even droge kleren aantrekken.’

‘Ho ho, zo makkelijk gaat dat niet,’ zei Elfrit en ze keek schuin naar Hilda. Ik dacht even dat ik gek werd toen Elfrit zonder gêne haar kleren uittrok. Ik stond te staren en zag dat zij dat zag.

‘Ik houd mijn onderbroek wel aan hoor, Evan, maar je mag me helpen wringen.’

Ik wou de andere kant van haar blouse pakken, toen de bliksem insloeg in de elektriciteitspaal net naast het huis. De ramen trilden van de kracht van de inslag, maar bleven gelukkig heel. Ik keek naar buiten en zag hoe de vonken van de kabels, die de grond raakten, afvlogen.

‘Shit, de hoofdschakelaar moet omgezet worden,’ zei ik en liet de dames achter in een pikzwarte kamer en liep zelf met een zaklamp naar de velden. Deze waren omheind met schokdraad en ik was me niet bewust van het gevaar van het onweer recht boven mij. Als hoogste punt in de weide was ik een uitstekende mikpunt voor de bliksem.

Maar de bliksem hield zich rustig terwijl ik de hoofdschakelaar midden in de velden omzette.

Deze onderbrak het circuit en dus stond er geen stroom meer op het netwerk van de boerderij. De spanning was van

de kabels af en de elektra knetterde niet langer nodeloos over de grond. Ik liep terug door de storm. Het flitste nog één keer, de donder rolde zijn laatste roffel door de ether en de storm trok langzaam aan verder. Terwijl ik door de nog steeds klaterende regen liep, was ik allang content dat de elektrische kabels niet meer lagen te vonken in het duister.

Binnen zaten Elfrit en Hilda in de keuken aan de tafel met een paar brandende kaarsen. De twee dames waren tot op hun ondergoed na uitgekleet en zaten gezellig te kletsen. Ik hoopte dat als Elfrit nu naar mijn kruis zou kijken, ze zou kunnen zien dat ik waarlijk een man was.

‘Kopje thee dan maar?’ vroeg ik met een blik gericht op niets in het bijzonder.

‘Lekker Evan, met melk graag,’ zeiden Hilda en Elfrit bijna gelijktijdig.

Terwijl het water zijn kookpunt naderde, ging ik op zoek naar de kaart van Hilda. Ik vond deze achter op een stapel papier, die klaar stond om weggegooid te worden. ‘Net op tijd,’ mompelde ik en Elfrit vroeg: ‘Wat zeg je?’

‘Gevonden!’

Ik liep via de keukentafel waar twee halfnaakte vrouwen in het Noors zaten te kletsen naar het gasfornuis en schonk

thee met melk in. Ik ging naast hen zitten en zag Hilda diep zuchten, waarbij haar boezem op en neer rees.

Toen bedacht ik me dat ik nog wat oversized t-shirts had liggen.

‘Wacht even dames,’ riep ik en rende drie meter door de stortregen. In mijn kamer, waar de regen door het plafond druppelde, pakte ik een plastic tas met gaten, propte de shirts erin en liep terug. Ik was dat blij dat ondanks de gaten in de plastic tas de shirts droog waren gebleven en gaf de twee meiden ieder een shirt. De spanning in mijn kruis zakte meteen. Ik keek naar de Noorse dames die in de schemer bij kaarslicht zaten te wachten op wat komen ging. Het ontbreken van elektriciteit gaf de kamer een surrealistisch beeld. De schaduwen waren intenser en het zuchten van de boezem van Hilda deed de kaarsen flakkeren. Een heerlijkheid waarin ik de man des huizes was totdat de boer terug kwam. Wat nog uren kon duren. Hij zou de situatie in zich opnemen en tegen mij zeggen: ‘Goed gedaan, Evan.’ Refererend aan de schone, droge shirts die ik voor de twee vrouwen gehaald had.

‘Lief,’ zei Hilda en Elfrit lachte zachtjes om het teddybeertje dat gedrukt stond op het shirt dat ze aanhad. Zelf trok ik mijn doorweekte hemd uit en zag hoe mijn tanige lichaam

bestudeerd werd door de dames die mijn kleding droegen. Het kon niet beter. We waren de schaamte al voorbij en ik vroeg aan Hilda: 'Leuke kaart?'

Ze lachte en zei iets dat ik niet verstond, maar dat klonk als: 'Het heeft zijn doel gediend.'

Ik kreeg rode konen en vroeg me af wat te doen, toen een auto om de hoek kwam rijden. 'Dat zal Paolo zijn met Sophie en de drie kleine kids!' Nieuwsgierig en op hun gemak zonder een vlugge scharrelbeweging om al hun natte kleren bij elkaar te rapen of aan te trekken keken de twee vrouwen naar de deur. Ze hadden alle vertrouwen dat de boer hen welkom zou heten.

Ik hoorde de stemmen van het gezin Cabrera dat door de regen aan kwam snellen. De boer voorop en daarachter een giebelend stel kinderen dat het maar wat machtig vond om door de plassen heen te mogen stampen. Ik haalde een hand door mijn haar, trok mijn broek recht en keek naar mijn blote voeten toen Paolo riep: 'Evan, we zijn er weer!'

'Ik ben hier en heb wat visite!'

'Wie?'

'Die Noorse meiden van Estancia Dèmetria, je weet wel, die daar logeren.'

‘Gezellig, maar waarom doe je het licht niet aan?’ Ik zag hem kijken door het gat van de deur terwijl ik terug riep boven het geraas van de regen uit: ‘Er was een blikseminslag en toen heb ik de elektriciteit uit gezet!’

‘Goed zo!’

Ze kwamen druipend naar binnen gelopen.

Paolo produceerde bij het zien van de dames een grote, hele grote glimlach, tot zijn Duitse vrouw Sophie hem een por in zijn zijde gaf. Even onderbrak dat zijn humeur, maar hij lachte alweer breeduit terwijl je aan Elfrit kon zien dat ze gecharmeerd was van Paolo. Ik dacht er over na om de twee meiden mee te nemen naar mijn kamer, toen Paolo zei: ‘Ik heb nog wat opwekkende thee, als jullie willen?’

Ik zei: ‘We hebben al thee en ik denk dat als dat op is, de meiden straks beter terug kunnen gaan. Tussen de buien door als ze geluk hebben.’

Paolo knikte en zei: ‘Ja, dat is waarschijnlijk wel slim.’

De bui was inmiddels zo goed als overgedreven. De lucht was nog wel donker en er viel nog wat miezer. De dames gingen op weg naar huis. Spijtig vond ik dat. Zeker nu ik een blik wierp op Hilda’s rug. Langzaam liep ze naar de horizon en verdween. Mijn hart trommelde in mijn borst voor haar, terwijl mijn penis zichzelf aan Elfrit opdroeg. Ik werd gek

van verlangen naar beide vrouwen, maar ik zou moeten wachten tot een volgende keer. Wie zou de eerste stap zetten? Ik hoopte op een snelle ontmoeting maar wist ook dat ik weinig tijd over had om hen te bezoeken, of toch...? Ik begon te bedenken hoe ik Hilda kon behagen en ik deed dat met mijn eerst volgende vangst: een baby koraalslang. In een pot, op haar atelier, stond het te wachten om gezien te worden. Ik legde er een briefje naast met daarop:
*'Ik kwam deze tegen in de stal, je mag er mee doen wat je wil,
Liefs
Evan'*

De dagen sleepten zich voort en het liep tegen kerst. Ik moest terug naar Sao Paulo om mijn visum te verlengen. Ik ging op mijn gemak met de bus naar de grote stad. Paolo, de boer, drukte me nog op het hart: 'Ga vooral niet naar Estacao da Luz. Daar schieten ze je gewoon neer als je er zo netjes uitziet.'
En netjes zag ik er ook uit. Een schone met vouw gestreken kaki broek en een sjiek blauw geruit hemd dat me koel zou houden in de drukkende atmosfeer van de stad en zijn smog. In de bus dommelde ik wat weg en het was tegen negenen 's

avonds toen ik uitstapte op het gigantische busstation van Sao Paolo.

Ik stond daar verloren en dacht aan mijn behoeftes . Eén ervan was een hotel. Ik wist niet waar die te zoeken, maar ze moesten toch als paddenstoelen uit de grond rijzen in een metropool als Sao Paolo. Morgen was het politiebureau weer open en ik kon niet de nacht op straat doorbrengen, of wel? Dus ik liep en liep en zag nergens een hotel. Ik kwam wel langs een kroeg, één waar ze heerlijke verse vis aan het grillen waren. Een borrelende maag gaf te kennen er wel zin in te hebben, maar mijn primaire behoefte was een lastige. Ik dacht erover nog even wat wiet te scoren, voordat ik in mijn bed voor één nacht zou stappen. Ik ging op zoek naar mijn shotje en voor ik het wist zag ik een bord dat aangaf dat ik de weg echt kwijt was: Estacao da Luz, ofwel: Station van het Licht.

Shit, dacht ik, te ver doorgelopen. Ik draaide een hoek om en daar kwamen uit het niets twee knaapjes van een jaar of acht en twaalf me tegemoet.

De kleinste had een groot mes in zijn hand en de oudste schreeuwde: 'Steek hem dan!'

Was dit het dan? Nee dat kon niet. Een shot adrenaline trok door mijn sidderende lichaam en ik gaf de grotere jongen

een duw en rende weg, met de twee knapen achter me aan. Nog een hoek om, dieper de straten van Estacao da Luz in, pakte een pooier me beet. Recht bij mijn nektasje en hij vroeg: 'Wil je een vrouw?'

Ik keek achter me, zag de jongens en zei tegen de pooier: 'Nee, erg bedankt.'

Ik rukte me los en rende zo hard als ik kon voor de derde keer een hoek om. Drie keer links en je komt bij je beginpunt uit, zo redeneerde ik in mijn korte moment van helderheid. Daar rende ik de brug onderdoor, verliet het kwade gebied, waarbij ik van geluk mocht spreken dat ik niet in mijn rug geschoten was. Langzaam keerde mijn hartslag terug naar normale proporties en ik zag de cafetaria. Ik ging naar binnen, bestelde een kop koffie, een biertje, een tosti en een visburger. Ik was van plan hier zo lang mogelijk te blijven. Het was ondertussen tien voor twaalf.

Om vier uur was ik zo dronken dat ik vrolijk afscheid nam van mijn nieuwe vrienden, die ik uiteraard op een pilsje getrakteerd had. Ik had de kosten van een hotel bespaard, om vervolgens mijn geld uit te geven aan volkomen vreemden. Waggelend zocht ik een slaappleaats en zag de hoge muur om het park heen. Een bankje in het bewaakte park om op te gaan slapen trok me wel aan en dus stond ik

stil voor de vier meter hoge muur. Sterk en koppig van de drank en zo lukte het me erover heen te klimmen. Met wat geluk kwam ik in een kleine, met tralies afgezette hoek van het park. Hier stonden een aantal kistjes te wachten om te dienen als stoel voor een vermoeide toerist. Voordat ik in een droomloze slaap belandde herinnerde ik me als laatste dat een flard van wit licht langs me heen streek. In eerste instantie dacht ik dat het een koplamp van een passerende auto was, maar er stond een solide muur tussen mij en de weg. Het licht gaf me een beschermd gevoel en ik dacht dat ik in de verte een koor van engelen hoorde zingen.

De volgende ochtend was ik om half zeven wakker en ik klom met alle gemak over de muur, nu ik een steuntje van de kistjes had. Eén voordeel van mijn locatie van dat moment: het politiebureau was letterlijk aan de overkant van een vierbaansweg. En ik wist de brug te vinden, want daaronder had ik in de cafetaria mezelf de vorige avond gelaafd aan eten en drinken.

Binnen twintig minuten stond ik in een rij van wel honderd personen te wachten voor het bureau. Ik vroeg me af hoe lang ik nog kon blijven staan. Ik wou net gaan zitten, toen er een agent langs liep. Hij pikte hier en daar mensen uit de rij

en ik dacht dat die niet naar binnen mochten. Hij liep langs me, keek me aan, trok een glimlach uit zijn gelaatsuitdrukkingenkistje en zei: 'Naar voren jij. En snel!' Ik werd gewenkt door een agent aan het begin van de rij, bij de voordeur. Deze man keek me recht in mijn troebele ogen en ik had het niet meer. Mocht ik nu wel of niet naar binnen? Ik begon te zweten. De blik van de agent ging dwars door me heen en ik wou al smeken of ik door mocht toen hij zei: 'Naar binnen jij en snel.'

Opgelucht rende ik bijna naar binnen om als één van de eersten vriendelijk doch dringend verwezen te worden naar de balie waar de visa verstrekt werden. De agent aldaar pakte mijn paspoort aan. Ik dacht dat ik met een tiental minuten weer buiten zou staan, maar de baliemedewerker verzamelde meer en meer paspoorten en leek ze allemaal grondig na te gaan. Ik was moe, pakte een boek van Wilbur Smith uit mijn rugzak en begon te lezen. Na twee of drie uur hoorde ik mijn naam: 'van de Heug?'

'Ja, van der Hoog,' zei ik terwijl ik naar de balie liep. Ter plekke zette de man een stempel in mijn paspoort en zei: 'Zo, goed voor drie maanden!'